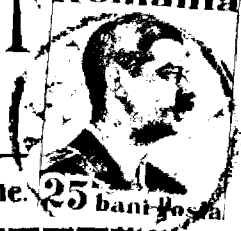

FAIRUL CRISTIAN

Romania

„Voi sunteți lumina lumii“. Matei 5:14.

Anul V. No. 11

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.

1 Iunie. 25 bani

Dacă cineva însetează

Predică de Lindsay Glegg

cunoscute? Numai ca să vadă privilegii frumoase, să treacă lacrimi ori să urce munți?

Să se întâlnească cu Dumnezeu

Nici una din aceste lucruri amintite, n'a făcut acest public să se adune aici. Această mulțime s'a adunat aici să se întâlnească cu Dumnezeu. Bărbați și femei, flămânzi și însetați după neprihănire, au venit aici, ca să fie săturați.

În predica mea voi uni trei versete din Ioan și din acestea voi vorbi. „Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea“. (Ioan 7:37).

„Dar oricui va bea din apă pe care i-o voi da eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apă, pe care o voi da Eu, se va preface într'un izvor de apă...“ (Ioan 4:14).

„Cine crede în Mine, din inima lui va surge râuri de apă vie“. (Ioan 7:38).

Primul cuvânt este „**însetează**“. „Dacă cineva însetează“. Aceste cuvinte ne arată milioane de oameni din ziua de azi. Lumea nu le poate da o mulțumire veșnică. Domnul nostru a spus niște cuvinte, cari, la prima vedere, par foarte curioase. El zice: „Ce va folosi unui om dacă va câștiga...“ Ce? O mulțime de bani? O poziție înaltă? Nu! Domnul merge la celălalt extrem și ne descrie pe un un om care a câștigat lumea întreagă. „Ce va folosi unui om dacă va câștiga lumea întreagă și-și va pierde sufletul?“

O căutare fără slășiț

Aici e un om care are tot ce-i poate da pământul. Lumea întreagă e a lui. Și totuși n'are nici un folos; e încă tot setos. El, ca și Alexandru cel Mare, șade și

plânge, pentrucă numai are alte lumi de cucerit. Cel ce caută o mulțumire adevărată și veșnică, ajunge la o căutare fără capăt. Ospățul cu mâncările cele alese pe care l-a dat Belșazar, nu i-a adus nici o pace, pentrucă deasupra lui era mâna care scria pe perete. Omul lumesc poate avea atât cât să-l piardă, dar n'zi-odată nu va avea deajuns ca să-l facă să fie mulțumit. Biblia vorbește despre plăcerile de o clipă ale păcatului, dar ele niciodată nu aduc pace și mulțumire inimii omenești. Solomon, omul cel mai înțelept și mai bogat care a trăit vreodată, spune următoarele despre toată slava și bogăția lui: „O deșertăciunea deșertăciunilor, toate sunt deșertăciune“.

Oamenii sunt neliniștiți și nemulțumiți. Ei sunt setoși. Aceștia le vorbește Domnul și condiția e numai acesta: „Dacă cineva însetează“. Să nu zici: „Inșă nu sunt așa de setos“. Dacă ești cât de puțin setos, faci parte dintre cei chemați. Această invitație e pentru toată lumea. „Dacă cineva însetează“. Este cineva setos din cei ce mă ascultă? Atunci aici e o veste pentru ei. Numai celor ce se simt drepti, numai celor ce sunt mulțumiți de ei înșiși, numai lor Domnul nu are nimic să le spună. Cea mai care greutate pentru mulți e că se simt bine așa cum sunt, sunt mulțumiți de ei înșiși; încă n'au început să înseteze.

Dar pentru cei ce își dau seama de nevoile lor, pentru cei ce sunt conștienți de greșelile lor, aici e o veste de salvare, aici e speranță. „Dacă cineva însetează, să vie la Mine și să bea“.

(Continuare în pag. 6-a)

Anglia există la Keswick o tabără de retragere pentru adâncirea studiilor. Aici vin predicatori, mistagogi, etc. pentru a petrece în lună, post și studiu Bibliei. Ei lucrează în corturi. Se face un mare cort de întruniri. În acest cort s'a ținut un publicăm mai jos și va arăta cititorilor noștri calea săturării. -- Redacția.

Dacă cineva însetează

Intâmplări în viața noastră, pe cari nu le putem șterge din amintire, ci ne ramân înpepitate o viață întreagă. Eram și eu pe atunci, când am auzit pe omul Marconi, care ținea o căutare primădată în Anglia, la Institutul Regal. Parcă-l văd și acum stând în fața unui public numeros, compus din oameni înarmați, cărora le vorbea despre comunicările telegrafice fără fir. Au fost momente istorice, când, în auzul liniște mormântală, ce domnea în sală, s'au auzit niște cuvinte cari treceau dela unul la altul, fără să fi avut fir. Cei ce au vădit alfabetul lui Morse, au cunoscut că mesajul era imnul regal englez: „Doamne, păzește-ne regina“. Atunci această mare adunare s'a sculat în picioare și a aplaudat în palme prelung.

Numai acum câteva săptămâni s'a luat parte la o altă întrunire publică, unde doamna Joliot Curie ne-a vorbit despre ultimile descoperiri în legătură cu radioul.

Poate e cam periculos să spunem această adunare, care stă în fața mea, în acest cort uriaș, este mai însemnată decât acelea. Deși s'au adunat aici mii și mii de oameni, din multe părți ale lumii? Numai pentrucă e o serbătoare? Numai pentru a se întâlni cu

Farul Creștin

revistă religioasă

Anul V. No. 11 1 Iunie 1937
Apare de două ori pe lună.

Abonamentul:

Pe an 50 lei, pe 6 luni 25 lei.
In străinătate dublu.Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4.

DELA REDACȚIE

Toți cei ce sunt abonați pe un jumătate de an la FARUL, sunt înștiințați că nu vor primi decât încă un singur număr. Deci sunt rugați să se grăbească a-și reînoui abonamentul trimițând banii.

*

Odată cu numărul de față al FARULUI, se trimite MANA tuturor celor ce au fost abonați pe un an întreg. Cei ce au fost abonați la MANA pe un jumătate de an, sunt rugați să ne trimită 8 lei pentru MANA și o vor primi îndată.

*

Toți cei ce își reînouiesc abonamentul, sunt rugați stăruitor să ne trimită numărul de dinaintea adresei cu care primesc foaia.

*

Nu amânați reînouirea abonamentului la FARUL. In curând începem publicarea articolelor despre „Martirii creștini”, din diferite veacuri. Va fi o mare pagubă pentru Dvoastră să nu le citiți.

*

Fiecare abonat e rugat să citească în întregime și cu mare atenție, articolul ce începe în prima pagină a acestui număr al FARULUI.

*

Aducem la cunoștința tuturor abonaților revistei „Apostolul Păcii”, că Ministerul de Interne și Cenzura Corpului II Armată, au interzis apariția revistei noastre.

Comitetul Uniunii Bisericeilor Baptiste, va luat măsurile necesare dictate de împrejurări.

Redacția și Administrația
Revistei

„Apostolul Păcii”

O PROMISIUNE MINUNATĂ

„Cei ce așteaptă pe Domnul, își înnoiesc puterile”. Isaia 40:31.

Avem dreptul la această promisiune numai în măsura în care îndeplinim condiția pusă. Întelesul e că trebuie să stăm în tăcere în prezența lui Dumnezeu, ca El să poată vorbi inimilor noastre. Următoarele cuvinte le găsim în Psalmul 104 v. 27: „Îoate aceste vestitoare Te așteaptă ca să le dai hrană la vreme”. In aceste cuvinte să vede spiritul de așteptare și atârnare de Domnul. A aștepta pe Domnul, înseamnă să stăm în tăcere ca El să poată vorbi inimilor noastre, să așteptăm și să atârnăm de El, pentrucă ne iubește și fără El pierim. Să fim supuși cu totul voinței Lui, fără îndoeli. Acei cari așteaptă astfel pe Domnul, își vor înnoi puterile. Isaia ne spune, apoi, cum se va arăta această putere, care vine de la Domnul: „Ei zboară ca vulturii, alergă și nu obosesc, umblă și nu ostenesc”. Acest Dumnezeu dădător de putere, ne va face în stare să sburăm, să alergăm, și să umblăm.

„Zboară ca vulturii”. Această putere divină, care vine de sus in timp ce „așteptăm pe Domnul”, ne va înălța chiar până la Dumnezeu și în calea noastră vor apare munții schimbării la față. In viața noastră avem lipsă de aceste vârfuri de munți, ca să primim noi viziuni despre Dumnezeu și despre datoriile noastre. Experiențele de pe munte ne pregătesc ca să putem alunga pe Diavolul, când ne vom coborî în vale. Viziunea despre Dumnezeu și viziunea datoriilor merg împreună. Cei care așteaptă pe Domnul, își înnoiesc puterea. Vor sbura sus ca vulturii. Domnul le va arăta viziuni minunate despre El. In acelaș timp vor avea viziunea datoriei și jertfei. H. Van Dyke zice: „Lumea are puțină nevoie de o religie care constă numai din simțiri și râpiri sufletești. Dar religia urmează pe Isus, atunci când ea se urcă pe munte să se roage și apoi coboară în valea întunecoasă ca să lucreze; religia care e gata să sufere și să se bucure; să lucreze și să biruiască; religia care are o credință pentru a se ruga lui Dumnezeu și o inimă iubitoare și mâini cari

sunt gata să ajute ori ce sfântă”.

„Alergă și nu obosesc” tepta pe Domnul înseamnă putere pentru a întimpina le de încercare din viață. Altele după premii sunt scurte grele și cer multă putere. A de clipe de încercări grele pun viața fiecăruia. Suntem obișnuiți să credem că viața va curge al încetat în același fel, dar nu adevărat. Intr'o zi Domnul cu pri vechea melodie monotona o va schimba într'un imn Era

Fii pregătit pentru asemenea momente din viață, cerând puț, re de la Dumnezeu. Aceste înalte momente descopere caracterul. Nu lăsa să pară că ele vin întâmplătoare în viețile noastre, însă de fapt ele vin după legi fixe. Aceste momente vin în creșterea spirituală, în păcrul de toate zilele, în bisel c în mersul confesiunii. Omul Od așteaptă pe Domnul, nu vrea luat niciodată prin surprindere nu va fi niciodată nepregătit ră foarte minunat să vedem că Dumnezeu ne trimite ajutorul în trivrit nevoilor noastre în oerice grele. Insa clipele de mari înmăcări sunt puține.

„Umblă și nu ostenesc”. Află faptul aceasta e culmea vieții căru tine. Nu se sbori, nici să fugi să mergi. Să fii răbdător, stăpător și credincios în împliniramicilor datorii de toate zilele, alcătuesc viața. Trebuie să dăm seama de valoarea marilor vieții simple. E ușor să lucreze tejește în locuri onorate, dant greu să fii răbdător și vesele locuri nebăgate în seamă. După o furtună groaznică pe ocean, erporul fiind salvat, căpitanul primit mari laude pentru înce mânărea și credincioșia lui. Do toți au uitat de fochiștii, cari, în fundul vasului, au lucrat b mușchii încordați și cu o pute și credincioșie supraomenească. Așa este întotdeauna. Dar ceantă credincioșie este cu atât m de preț.

Inainte de înălțarea sa, Hristos a poruncit ucenicilor „să aștepte putere de sus. Ei au ascultat și rugăciune această poruncă 10 zile și la Rusalii li s'au înnoit puterile atât de tare încât au umblat, au alergat și au zburat Evanghelia printr'o lume păgână în ciuda tuturor primejdiilor. Așteaptă și tu, suflete, pe Domnul

Dela moarte la... viață

Fragmente dintr'un sbucium sufletesc

„Adevărat, adevărat, vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în cel ce m'a trimis... a trecut din moarte la viață”.

Ioan 5.24.

sunt aproape de 28 ani; nu pot spune că aș fi chiar tânăr, însă mă amintesc cu durere despre o tinerețe, care este legată cu lanțul puternic al unor așteptări dureroase.

Eram de vreo 17 ani, elev pe m. sa III-a unei școli normale, când, în cetatea sufletului meu, a apărut un oaspe neplăcut. Cetiții în prima carte în care se pune toată încredința existența lui Dumnezeu. Mi-a fost greu până ce am înțeles-o, ca apoi să pună deplină încredințare pe mine, făcându-mă un discipol dintre nenorociții ei adepți.

Odată cu oaspetele îndoielii au răsunat în inima mea o mulțime de urlete de astfel de musafiri, cari te rănduitor lor, au adus pe alții și pe alii răi, trezindu-mă dintr'o dorință înțeleștat în cleștele cele mai durabile ale păcatului.

Mă gândesc cu groază la începutul primei bătălii ce s'a dat în sufletul meu în care a rămas răsunător păcatul. Mă simțeam disprețuit, nu aveam liniște, nu puteam dormi, nu-mi găseam locul, erau un mort viu, totul era mort în jurul meu și prietenii mei (păcatele) mă duceau dibuind, în moartea fărădelegilor, prin gunoaietele păcatelor. În jurul meu domnea întunecul! De abia într'un fund de colțisor licărea slab a plăpândă luminiță. Erau ochii înălțați ai mamei. Era inima sfărâmată de durere a unei mame ce își vedea pe cel mai scump copil, pentru care era în stare să-și dea și viața, pierzându-se în bezna fărădelegilor.

Erau ochii scumpi cari mă priveau duios sorbindu-mă într'o nemărginită dragoste. Erau ochii din cari au isvorit două suvițe de lacrimi atunci când, sărutându-mă pe frunte îmi dădea ultimile sfaturi, încredințându-mă în mâna Domnului. Erau ochii din cari au țâșnit potop de lacrimi când a auzit din gura odorului scump hule împotriva lui Dumnezeu și că Dumnezeu n'ar exista decât în superstițiile băbești, în mințile bolnave a celor prosti, etc.

Niciodată nu voiu putea uita

ochii scumpi ai mamei, prin cari am putut vedea pentru prima dată Lumina!

Continuam să dibuiesc pe mai departe în bezna întunecoasă a necredinței. Mă făleam chiar cu ea și simțeam plăcere în ea. Credeam că nu-mi lipsește nimic pentru a putea fi fericit, pentru a putea trăi după toate cerințele inimei. Dar m'am înșelat grozav! În sufletul meu își ridicase un puternic tron, depe care domnea, demonul grozav al neliniștei. Nu puteam găsi pacea după care alergam în toate părțile. Imi lipsea ceva. Sufletul meu era sec ca o iască uscată, gol, ardea, se stingea în văpaia fărădelegilor. Clocotea de a-L găsi pe Acela ce dădea pacea și răcoreala necesară. Am căutat-o în petreceri, în distracție, în plăceri lumești, în cărți. M'am pus pe citit, m'am cufundat în studierea naturii, dar totul a fost zădarnic; în loc de pace, golul se lărgea cu o viteză nebună.

Prietenul meu (păcatul) îmi șoptea mereu că totul s'a sfârșit, n'a mai rămas nici o salvare decât moartea, că un glonț de revolver poate pune capăt acestei vieți ticăloase. Ce mare șiret e diavolul! După ce te aduce în starea aceasta, tot el îți șoptește că această stare e ticăloasă, pentru a te putea cufunda cu totul în mlaștina fără fund a iadului.

În sbuciumul acesta sufletesc am auzit ecoul înădușit din fundul depărtărilor a unui glas ce striga la cer pentru odorul scump ce era în agonia morții. Prin acest ecou muribund auzeam vibrând dureros un glas sfâșietor de trist. Un glas necunoscut, dar plin de un farmec dulce și melodios. Era glasul celui mai scump prieten ce facea sdrobot subț apăsarea de plump a păcatelor mele și disprețuit pentru fărădelegile mele. Era glasul scump al chemării din întunecimea fărădelegilor la Lumina divină ce se înalță triumfătoare pe culmea Golgotei. Era chemarea dragostei Tatălui creșc, era invitația la baia divină a sufletelor prin sângele ce curgea șiroaie din rănile cuieilor și a spinilor păcatelor mele. Disprețuiam acest glas prietenos și nu-mi puteam ridica ochii la strălucirea Luminii. Eram ca un

întemnițat, în ocele fără soare, care este adus dintr'o dată la o lumină vie. Ochii sufletului meu nu puteau suferi strălucirea Luminii. Iertarea și spălarea, care mi se îmbia în dar, era înabușită de șoptele vechilor mei prieteni, cari îmi spuneau că sunt prea păcătos, că tinerețea mea este sfărâmată de mulțimea păcatelor, că pentru mine nu poate exista mântuire, etc. Iar El, iubirea divină, îmi trecea pe dinaintea ochilor tabloul iertării arătându-mi un șir fără sfârșit de păcătoși, iertați și curățiți prin sângele Mielului. În fruntea lor erau Zacheu, Levi, Maria Magdalena și Tălharul depe cruce, pe cari corul îngerilor îi primea cu cântece de laudă lui Dumnezeu. Mi se îmbia și mie spălarea prin sângele Mielului (I Petru 1.18; I Ioan 1.7; Isaia 1.10; I Ioan 4.16; Romani 5.8).

„Totul e zădarnic!”, spuneau oaspetii mei din cetatea sufletului. Isus însă, mă chema și mă stăruitor, arătându-mi rănile lui prin care pot primi vindecarea (I Petru 2.24; Isaia 53.4; Evrei 9.28; Rom. 6.12). Imi arăta că, atât de mult m'a iubit Dumnezeu, încât a dat pe singurul Lui Fiu ca, crezând în El, să nu mor, ci să am viață veșnică (Ioan 3.16).

Glasul acesta scump nu mi-a dat pace, m'a urmărit pas cu pas. Tabloul rănilor Lui și a disprețului pe care l-a luat depe mine pe umerii Lui (Isaia 53.3), m'a trezit dela moarte la viață, m'a scos din întunecul din lumină. Sufletul meu se bucură de mulțimea binefacerilor Lui, iar jertfa Golgotei a distrus din temelie locașurile păcatului, făcându-mă să am intrare slobodă în cer.

Scumpe cetitorule! Iartă-mă dacă te întreb, în ce stare te găsești față de Domnul? Dacă ești cum am fost și eu în moarte, întinde mâna după darul iertării pe care ți-l îmbie Tatăl, fără plată. Primește jertfa Golgotei ca preț de răscumpărare. Ia-L pe Isus ca Mântuitor și viața ta va fi încununată de iubirea fără margini a unei dragoste părintești, care tânguește azi după sufletul tău.

Domnul Isus să te ajute!

Hera Dumitru
învățător.

CREȘTINI CURAȚI

De H. A. I.

Efe

Orașul în care se găsea biserica Efesenilor, căreia îi este trimisă această scrisoare, era plină de cele mai mari nelegiuiri. De aceea era foarte necesar ca, acei creștini primitivi, să fie preveniți, ca nu cumva să calce pe urmele celor cari trăiau încă în păcatele lor. Și acest lucru e tot atât de trebuincios și astăzi. Inima omului e neschimbată și, cu toată civilizația noastră, cu care ne mândrim, păcate despre cari nu se poate vorbi, se practică în lungul și latul țării; păcate cari fac pe creștini să se înfioare și să simtă tot mai mult nevoia și însemnătatea de a trăi o viață în strânsă legătură cu Domnul Isus Hristos.

Luati seama pe ce își întemeiază apostolul chemarea la o viață curată: „Urmați dar pilda lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți”. Înțelesul adevărat al cuvântului „urmați” este „imitați”, sau „trăiți ca mine”. „Fiți dar imitatori ai lui Dumnezeu”. În ce înțeles trebuie să imitam pe Dumnezeu? Într'un loc din Vechiul Testament, Dumnezeu zice către poporul lui Israel: „Scoateți afară din tabără pe ori ce lepros”, — pe tot ce ce are ori ce fei de boală lipicioasă, nu numai pentru siguranța celorlalți, ci și pentrucă, îndărătul acestei porunci, stau cuvintele: „Fiți sfinți, căci și Eu sunt sfânt”. Legea poruncește ca ori ce om, cuprins de orice necurăție, să fie socotit ca blestemat și nu se cuvenea să stea în prezența lui Dumnezeu. Tot așa e astăzi; dacă dorim să stăm în strânsă legătură cu Cel prea sfânt, trebuie să dăm la o parte ori ce necurăție, trupească și sufletească. Să-L imităm pe Dumnezeu în sfințenia vieții, să-L imităm în curăția gândurilor, să-L imităm în frumusețea cuvintelor, ca niște copii preaiubiți, copii în care El să și găsească plăcerea. Aceasta este la ceea ce suntem chemați.

Să creștem în viața spirituală

Voi, părinți, știți cum, copiii voștri, pe cari-i iubiți așa de mult, vă produc uneori dureri mari, atunci când sunt neascultători, când purtarea și faptele lor necinstesc numele familiei; când, prin umblarea lor, frâng inima voastră. Și tot așa e și cu copiii lui Dumnezeu. Cel mai mic păcat,

căruia îi dăm loc în viețile noastre, întristează Duhul Sfânt. Dacă dorim să fiți copii Lui preaiubiți, în cari El să și găsească plăcerea, trebuie să vă purtați ca niște imitatori ai Lui. „Trăind în dragoste; după cum Hristos ne-a iubit și S'a dat pe sine pentru noi ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu”. În jertfa arderilor de tot, despre cari se vorbește în primul capitol din Levitic, vedem pe jertfitor aducând o jertfă lui Dumnezeu, nu numai pentru ispășirea unui păcat, ci ca o arătare a adorării iubitoare. Aici vedem o asemănare cu ceea ce a făcut Domnul nostru pe cruce. Pe lângă că a trebuit să moară pentru păcatele noastre, El a avut în vedere slava lui Dumnezeu, tocmai în locul unde fusese disprețuit. De obicei inimile simțitoare se revoltă când citesc cuvintele din versetul 3, în care se vorbește despre toate păcatele țari pot stăpâni inimile oamenilor. Deci trebuie să ne dăm seama că toate aceste păcate trebuie lepădate, dacă vrem să umblăm cu Hristos. În versetul 3 cetim: „Desfrânarea și ori ce fel de necurăție sau lăcomie să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți”. Este oare necesar ca sfinții lui Dumnezeu să fie preveniți împotriva acestor lucruri? Da. Pentrucă în fiecare credincios, există încă aceea fire veche, care e și în cel necredincios. E adevărat să sfinții au primit o natură divină și că Duhul sfânt locuiește în ei. Cu toate acestea, ei trebuie să veghiceze neîncetat asupra fiecărei mișcări a naturii vechi, altfel vor cădea cu siguranță în păcat.

„Desfrânarea”, sau ori ce altfel de necurăție. Aceste lucruri le găsim peste tot, în jurul nostru. Literatura modernă este plină de ele. Și ce e mai rău e că ea slăvește aceste nelegiuiri. „Bine”, va zice cineva, „scriitorii noștri moderni sunt cel puțin sinceri când vorbesc despre aceste păcate arătând că ele există”. Da, într'adevăr ei sunt sinceri când vorbesc despre ele, dar le descriu într'un chip atrăgător și ca fiind ceva așa de natural firii omenești, încât nimeni nu trebuie să se rușineze de ele. Și lumea merge cu pași repezi spre acele vremuri despre cari Isus vorbește că se vor ivi înainte de a doua ve-

nire. El zice: „După cum a fost în zilele lui Lot, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului”. Și „după cum a fost în zilele lui Lot, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului”. Timpurile lui Noie erau pline de păcat. Iar, în timpul lui Lot, Sodoma și Gomora domneau peste toate de cari nici nu se vorbește. Și noi trăim în acele timpuri. Toată civilizația noastră n'a schimbat cu nimic rea inimii omenești. Dar lui Dumnezeu trebuie să împotriva ori cărei pornirău. Primul pas se face în ziua și de aceea El ne cere să fim zimi de gândurile murdare. Trebuie să ne ferim de orice fapte. Atmosfera de păcat, răția timpurilor în cari trăim simt pretutindeni. Dar creștinii sunt chemați să fie pilde în privințele.

Răsul sănătos

Băgați de seamă la ceea ce scrie în versetul 4: „Să nu se vorbesc în cuvinte porcoase, nici vorburi nehibzuite, nici glume proscrite, cari nu sunt cuviincioase, ci de grabă cuvinte de mulțumire”. Fiecărui cuvânt din acest verset trebuie să-i dăm o deosebită semnătate. Apostolul nu vorbește de la convorbiri vesele, ne fac să schimbăm gânduri bune și cari dau loc unui răsădit. El nu ne îndeamnă să avem o față tristă și să fim oameni nefericiți, cari nu îndrăznesc să spună un lucru, care face pe alții să râdă cu o vesime nevinovată.

De fapt, mie mi-e frică de oamenii cari sunt așa de sfinți, căt nici nu pot râde. Un răsădit toată inima e un lucru sănătos. Dumnezeu a dat omului răsădit. Acesta e unul lucrurile care deosebesc de toate celelalte furturi. „Cel ce șade în ceruri, rădă” (Psalmul 2:4). Apostolul vorbește aici de acele lucruri de care creștinii trebuie să se ferosească. El zice: „Nici să nu fie pomenite între voi, așa cum să cuvintele unor sfinți”. Dacă noi, ca credincioși, încă mai avem de face cu asemenea lucruri, trebuie să mergem înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, cerând ca El să ne scape de ele și aceste păcate să nu aibă nicio urmare asupra inimilor și minții noastre.

(Continuare în pag. 7-a)

Fericirea în mântuire

De Hulda Torri, o soară din Brazilia

Sunt fericită că Dumnezeu m'a vrednicit să pot spune tuturor că am găsit fericirea în mântuirea.

M'am născut în Elveția, în anul 1899. Am fost botezată de tată și crescută într-o religie creștină. La vârsta de 22 ani am început un timp de îndoială în viața mea. De teamă ca să nu mă pot dela datoriile mele față de religie, m'am dus la preot să mă povodesc, după ce un an întreg m'am fost chinuită de îndoială. Când i-am vorbit duhovnicului despre îndoiala mea, m'a sfătuit să nu mă gândesc la astfel de lucruri, să nu mă las să cad în îndoieli, ci să cred tot ceea ce ne învață bisericia și toate lucrurile pe cari le-am învățat din copilărie. Căci numai așa voi putea fi mântuită și numai așa voi putea ajunge în cer.

Cu câțiva ani înainte am observat în biserică unele lucruri pe cari nu mi se păreau a fi plăcute lui Dumnezeu. Dar amintindu-mi de sfatul preotului, am căutat să nu văd lucrurile cele nepotrivite pe cari le-am învățat în îndoială. Vocea silințelor mele au fost zărnice, căci nimic nu a mai putut păstra credința mea. Toate datoriile mele religioase le îndeplineam ca o mașină, pentru că erau datorii care nu îmi aduceau nici o mulțumire.

În anul 1932 am căutat un loc în Bello Horizonte, unde să pot găsi o casă și să locuiesc cu familia. Am căutat prin mai multe părți ale orașului până în cele din urmă Domnul m'a condus la un loc unde locuia o familie credincioasă. În curând, după ce ne-am mutat în noua locuință, am făcut cunoștință cu această familie, căci erau vecinii mei cei mai apropiați. Se numea familia Madox.

Viața frumoasă și bucuria lor schimbătoare m'a izbit. M'am împrietenit cu această familie, care pe atunci locuia încă într-o casă mică, deoarece noua lor locuință încă nu era isprăvită. În ziua în care au serbat deschiderea noului lor cămin, doamna Madox m'a invitat să iau masa cu ei. Totodată m'a rugat să iau parte și la serviciul care l-a ținut cu această ocazie. Până atunci nu știam ce se poate vedea sau auzi la asemenea servicii, pentru că

niciodată în viața mea nu am intrat într-o altă biserică afară de a mea. Eu am spus lucrul acesta doamnei Madox și ea mi-a explicat în ce constă un adevărat serviciu divin. Înțelegând că nu poate face nimic rău acolo, ci dimpotrivă a aceasta servicii se roagă și se preamărește Dumnezeu, am primit invitația. Astfel pentru prima dată în viața mea am luat parte la un serviciu evanghelic. Au fost niște clipe de mare binecuvântare pentru mine. Am fost adânc mișcată de predică, de rugăciuni și de cântările care răsunau spre slava Domnului. Nu m'am hotărât în acea zi să mă unesc cu acești credincioși, de teamă să nu greșesc.

Nu mult după aceasta, mi-au dat o biblie. Dar fiindcă am învățat că biblia protestantă e deosebită de cea a religiei mele, mi-a fost teamă că fac un păcat și nu voiam s'o primesc. Dar, când acești buni prieteni au văzut că soviaiesc ca să primesc, mi-au dat o biblie tipărită de biserică mea. Pe aceasta am primit-o cu mare plăcere. N'am uitat cum preotul ne spunea la universitate că noi nu trebuie să încercăm să citim Biblia, pentru că s'ar putea întâmpla foarte ușor s'o înțelegem greșit sau să-i schimbăm înțelesul. De aceea e mai bine să lăsăm Biblia celor mai înțelepți, ca ei să ne explice. Dar odată în stăpânirea acestei cărți, am avut o mare dorință s'o citesc; cel puțin să văd dacă cele ce am auzit și am învățat până atunci în biserică mea, erau de acord cu Biblia. Mai întâi am cerut Domnului în rugăciune ca El să mă lumineze ca să pot înțelege cele scrise așa cum El dorește să le înțeleg. Astfel am început să citesc Noul Testament. Am dat peste unele locuri unde m'am oprit. Am trecut mai departe, apoi iar le-am recitit, pentru că am văzut că nu era așa după cum eu am învățat. Și deodată am înțeles că nu mai pot merge pe drumul acela de până atunci, ci trebuie să merg pe o altă cale, pentru că drumul pe care eu mergeam nu era de acord cu Scriptura. Din nou am cerut Domnului în rugăciune, ca să mă conducă la o biserică pe care El mi-o

va arăta. De multe ori m'a invitat dna Madox să merg cu ea la biserică, dar n'am primit niciodată invitația înainte de ce am văzut că biserică mea m'a amăgit. M'am hotărât să primesc viitoarea invitație. S'a întâmplat că am fost invitată chiar Dumineca viitoare, care era Dumineca Paștelor în anul 1933. Astfel m'am dus pentru prima dată la Școala Duminecală cu dna Madox.

Odată dna Madox m'a rugat să merg cu ea la Societatea Femeilor, dar eu nu înțelegeam atunci valoarea acestui lucru și nu m'am dus fiindcă nu aveam niciun interes pentru el. Abia pentru o lună am primit invitația și atunci mai mult ca să fac plăcerea prietenilor mei, și nu că mă atrăgea ceva acolo. Dar nici dacă m'aș fi dus căutând lumină spirituală, nu cred că aș fi plecat de acolo mai mulțumită de cum a fost la ieșire. N'am vorbit cu nimeni în ziua aceea, căci inima mea părea că e plină de o bucurie care nu se poate descrie prin cuvinte. Nu m'am gândit că aceea întruire va contribui așa de mult la mântuirea mea. Din ziua aceea am avut un viu interes pentru Societatea Femeilor. Nu înțeleg cum atâtea femei pot să fie nepăsătoare față de acest lucru atât de minunat.

Când am luat parte prima dată la cina Domnului, am fost adânc mișcată de solemnitatea și frumusețea actului. Mi se părea că sunt la picioarele crucii și inima mea a fost cuprinsă de durere, când mi-am adus aminte cât de deosebit era acest lucru față de cele pe cari le-am văzut în biserică mea. M'am întristat gândindu-mă totodată că atâția prieteni ai mei sunt lipsiți de această bucurie și nu sunt nici măcar spre drumul ce duce la mântuire. Acum nu mi se părea greu să las cinematograful, teatrul, ciroul, vinul și berea. Singura mea dorință era să urmez lui Isus și pentru El am părăsit totul.

Acum știu că am un Dumnezeu viu în inima mea și nu unul mor. Știu că sunt mântuită prin sângele lui Isus, care a curs pe crucea de pe Calvar pentru mine. De acum nu voi mai crede că voi fi mântuită prin ceremonii.

Dacă cineva însetează

(Urmare din pagina 1-a)

Dați-mi voie să vă conduc la al doilea cuvânt pe care vreau să-l subliniez. Este cuvântul „dau”. „Ori cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete”. Aici e secretul binecuvântării. Domnul dă, iar noi luăm. Noi nu ne-am adunat aici pentru că merităm binecuvântare de la Domnul; am venit aici în prezența Celui ce „dă” în măsura în care putem lua prin credință. Mijlocul prin care putem crește în viața creștină, este același: să luăm neîncetat și vom afla că Dumnezeu dă totdeauna.

În provincia Hunan din China, misionarii aveau obiceiul ca, din când în când, la timpuri regulate, să țină unele servicii la care erau invitați cerșetorii. După încheierea serviciului, se împărțea fiecărui cerșetor câte un dar, având grijă ca nici un cerșetor să nu primească mai mult de cât unul singur. Odată, după încheierea unui astfel de serviciu, cei din urmă, care a rămas să primească darul, a fost un om bătrân și orb. Era dureros să vezi pe acest bătrân umblând cu mâinile goale, întinse să-și primească darul. Primadată întinse mâinile către un servitor, dar el nu avea ce să-i dea. Apoi își întinse mâinile către un misionar, dar nici el nu avea. Încăodată și încăodată se întindeau mâinile dornice, dar poate silințele lui au fost zadarnice. Până când, în cele din urmă, o misionară, zărind pe bătrân, puse mâna ei pe brațul lui și-l conduse până de cealaltă parte la unul care împărțea darul. Astfel, ea a luat mâinile cari căuta și le-a condus la mâinile cari dădeau. Pot eu face lucrul acesta pentru voi în seara aceasta? Este cineva dintre voi, care băjbăie în întunec și nemulțumire? Imi dați voie să vă conduc la mâinile cari dau? „Ori cine va bea din apa pe care Eu o dau, nu va înseta niciodată”. Aici este mântuirea, aici e calea spre viața creștină: să primești darul din mâinile străpunse ale lui Isus. Prietene, ia și bea din această apă a vieții.

O promisiune universală

Sunt bucuros că vă pot invita pe toți pentru că invitația este făcută tuturor. Promisiunea e: „Dacă cineva însetează”. Binecuvântarea e pentru toți fără deo-

Din lumea largă

Alianța Baptistă Mondială a fost reprezentată la serviciul încoronării britanice în Capela Westminster Abbey, Londra, de către Secretarul ei General, Dr. Rushbrooke, care a participat purtând haina de purpură de Doctor în Divinitate. Încă alți patru membri ai comitetului executiv al Alianței Baptiste Mondiale au fost prezenți în Westminster Abbey. Între ei au fost ambii casieri, — casierul pentru emisfera răsăriteană, C. T. Lequesne K. C., un avocat distins, și casierul emisferei apusene, dr. Albert Matthews din Toronto, Canada. În procesiunea eclesiastică au mers înaintea regelui ei și încă alți doi membri ai comitetului Alianței Baptiste Mondiale. Ei erau: H. L. Taylor, președintele actual al Uniunii Baptiste din Anglia și Rev. M. E. Aubrey, M. A. președintele din acest an al Comitetului Federal al Bisericilor Libere din Anglia.

La serviciul încoronării au luat

parte, între alți fruntași bap și Dr. Henry Townsend și E. Ewing, foști președinți ai Uniunii Baptiste Britanice și S. W. Hughes, Secretarul Comitetului Național al Bisericilor Libere.

După participarea la încoronarea regelui Angliei, Maria Săvodul Mihai a mers în Polonia unde i s'a făcut o mare primă. Ziarele poloneze am scris, pe această ocazie, pagini întregi despre Moștenitorul tronului regal.

M. E. Aubrey, secretarul Uniunii Baptiste din Anglia, a fost decorat cu ordinul „Tovarăș de onoare” de către regele Al. Acesta e unul din cele mai mari onoruri pe cari le poate primi cetățean englez.

FR. ONCU NE ROAGA SĂ PUBLICAți în această săptămână în „FARUL” frații cari au ceva de scris cu privire la APOSTOLUL PACII, sunt rugați să nu-i scrie dânsului, ci la secretariatul numărului, Str. Negustori 6, București, pentru a nu se face spese zadarnice. Toți banii s'au trimis acolo.

sebie de poziție socială sau vârstă. Nu de mult, într-o cameră de rugăciune, stăteam și ascultam rugăciunea simplă a unui băiat de 8 ani, care a primit pe Hristos în inima lui. În momentul următor m'am pomenit rugându-mă alături de o bătrână de 80 ani care, ca și băiatul, a primit pe Isus de Mântuitor și Domn. „Dacă cineva...”, de orice vârstă, de ori ce rasă, din ori ce clasă, Domnul nu face deosebire. Acum câțiva ani, un predicator bine cunoscut, a primit în sânul bisericii trei membri noi. Unul era un nobil, al doilea era un chinez și al treilea era o spălătoreasă săracă. Aceștia trei stăteau înaintea predicatorului. El le întinse mâna prietenească, apoi se adresă celorlalți membri. „Prieteni, vreau să vă spun că la crucea lui Hristos, dispare orice deosebire de rang. Dumnezeu nu caută la față. Înștiințarea Sa e pentru toți. Pentru cel ce trăiește într-o colibă sărăcăcioasă, cât și pentru cel ce locuiește în palat. „Dacă cineva însetează” — aceasta e singura condiție. „Dacă cineva însetează, să vie”. Acesta este planul simplu pe care trebuie să-l facă.

Al treilea cuvânt, asupra căruia aș vrea să apăs, este foarte

semnificativ. „Apa, pe care o dau, se va preface într'un izvor de viață.”

Sunt mulți cari se miră: „Cum poate cineva să trăiască o viață de creștin? Unora le e frică să pocăiască de teamă că nu vor avea pace și că s'o ducă până la sfârșit. Alții au pornit și au căzut pe drum. Alții au găsit că amăgirile, meșteșugurile, înșelăciunile, volulul, sunt prea mari ca să poți lupta împotriva lor și să te treabă dacă le cu puțință să biruiască. Printre toate greșelile vieții, îngrijorările și grijățile, putem într'adevăr să găsim pace, ori este aceasta numai în învățătura frumoasă, dar niciodată nu poate fi aplicată.”

(Continuare în pag. 8-a)

Harmoniuri

bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc

K e e s k é

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 11

DIIE PIE OGORUL EVANGHELIEI

SIGHIȘOARA s'a ținut un curs de Gheorghe Jitaru, seminarist. Sub a fost „Viața lui Isus”. La acest biblie au luat parte mai mulți frați vorii. A fost o mare bucurie.

BISERICA DIN BUZA, jud. Someș, a avut o serbare în 16 Mai, la care a luat parte corul fraților și din alte comune. Serbarea a fost împodobită cu poezii, a cântat corul femeiesc și corul mixt din anele, condus de fr. Ionel Pop.

BISERICA BAPTIST DIN BEZNEA, Bihor, a avut o frumoasă serbare în regi. La această serbare au vorbit mai mulți frați. A cântat corul și muzica condus de fr. Cioara Teodor. A fost a multe soluri, poezii și convorbiri. Vorbul a fost condus de fr. Coldea Andreia.

BISERICA DIN SICHEVIȚA au avut o serbare a doua zi de Paști. A fost botezate 7 suflete. Actul botezului a fost înmănat de către fr. Sorescu Meilă. A cântat și fr. Buriman și a cântat corul în loc.

ZIUA DE 3 MAIU a avut loc, în orașul din Timișoara, cununia religioasă fratelui Mladin Stoica din Denta cu Ana Birjan din Timișoara. Cununia a fost ținută de păstorul bisericii din Timișoara. Au luat parte frații I. Socaciu, I. Teutes și I. Cocu. A cântat corul și muzica fraților din Fibis.

BISERICA DIN CAMARZANA ȘI TRICUȘ au avut o mare bucurie având în mijloc pe fr. Nicolae Mielăuș. Cu ocazia, au avut o frumoasă serbare.

BISERICA DIN GHIRODA, jud. Timiș, în 25 Aprilie, s'a serbat căsătoria lui Botos Gheorghe, cu sora Margara Rusu. Cununia a fost îndeplinită de fr. Atanasie Pascu. A cântat corul din Timișoara, Bucovăț și corul din loc. Au luat parte un public numeros.

COMUNA SUPLACUL DE TINCA a avut o serbare a tineretului din întreg satul. La serviciul de dimineață a cântat corul din loc, iar după masă a cântat corul fraților din Cărsău.

SATUL MARE s'a ținut în 20 Martie cununia fratelui Iliș Iosif cu sora aschiva și în ziua de 8 Aprilie s'a ținut cununia fratelui Bură Gligor din Cărsău cu sora Rus Ana. Amândouă căsătoriile au fost conduse de fratele Nicolae Mielăuș, lucrătorul cercului.

SOCIETATEA FEMEILOR DIN DUMĂRENI au avut o frumoasă serbare, în 24 Mai. Surorile Eugenia Pop și Maria Moldovan au vorbit despre robii din țară. După masă a urmat serbarea titlului sub conducerea fratelui Jitaru.

SANICOLAU, jud. Bihor, fr. Florea a ținut înmormântarea băiatului frații Florea în etate de 11 ani. A fost înmormântat de către directorul școlii primare dom-

nul Delioi Iie, care a vorbit în numele elevilor și învățătorilor. A fost de față și preotul ortodox din loc și copiii de școală.

SOCIETATEA FEMEILOR „MARTA” din Petroșani au avut o frumoasă serbare în biserica fraților din Lupeni. Serbarea a fost condusă de sora Eva Tăndrău. Tot odată frații din Petroșani ne cer să anunțăm că n'au casă de rugăcuni și roagă ca frații cari doresc să le ajute cu ceva să trimită pe adresa Ioan Halegan, Str. Niculae Filipescu 7, Petroșani, jud. Hunedoara.

In urma persecuțiilor făcută de către autorități, fr. Hera Dumitru, fost învățător-director la o școală primară din Bihor, a fost

dat afară din serviciu, pentru că a refuzat să se lapede de religia baptistă.

In 24 Mai a încetat din viață John D. Rockefeller, cel mai bogat om din lume, supra numit „Regele petrolului”. El a trăit 97 de ani. Moartea a venit pe neașteptate, în urma unei boli de inimă. El a fost de credință baptistă. În viața sa, a dăruit mult pentru vestirea Evangheliei, pentru ajutorarea săracilor, pentru ridicarea de spitale, pentru ajutorarea tinerilor săraci ca să câștige educație, etc. Darurile sale se ridică la suma formidabilă de 90 miliarde lei în banii noștri.

CREȘTINI CURAȚI

(Urmare din pagina 4.)

„Nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite”, cari înseamnă să glumești cu păcatul, făcând gesturi, vorbind, ca un nebun, cuvinte necuviincioase. Cunoașteți oamenii cari fac astfel de lucruri, oameni, cari spun glume proaste, cari se cred deștepti, spunând cuvinte cu două înțelesuri, vorbe cari fac să roșească de rușine obrazul unei tinere sau să pună în încercătură pe un tânăr cu gânduri curate. „Vorbele nechibzuite”, au înțelesul de „vorbe nebune”. Și omul, care vorbește în felul acesta, arată că e nebun. Creștinii trebuie să fie curați; ei trebuie să fie ca Domnul lor, curați în gânduri, în vorbe și fapte. Nu glume proaste, ci mulțumire

În locul acestor lucruri, cari sunt cuvintele ce trebuie să fie rostite de buzele creștinilor? „Ci mai degrabă cuvinte de mulțumire”. Nu glume proaste, ci mai degrabă mulțumire. Nu cuvinte josnice, ci laudă lui Dumnezeu. Nu convorbiri murdare, ci mai degrabă de aceea cari aduc slavă lui Hristos. Odată am luat parte la o conferință creștină. Și câțiva din noi am fost duși la masă în casa unui creștin foarte devotat. În timp ce stăteam în sufragerie, o doamnă se ridică și zise: „Merg să ajut stăpânei în bucătărie”. Am rămas singuri, cam 15 bărbați. Atunci un domn zise: „Fiindcă doamna a plecat, acum pot să vă spun o poveste pe care am auzit-o azi. Înainte ca cineva să fi răspuns ceva, unul din-

tre prietenii mei zise: „Ascultă-mă o clipă. Aici nu e nicio doamnă, dar Duhul Sfânt e de față și El e mai simțitor decât cea mai gingașă doamnă. Este povestea d-tale potrivită ca El s'c asculte?” Omul a fost destul de înțelegător și a răspuns: „Mulțumesc, frate, și primesc observația d-tale. Deacum niciodată nu voiu mai povesti asemenea anecdote”.

Apostolul ne înștiințează că, dacă cineva lapadă aceste sfaturi și trăiește mai departe în necurăție, asta înseamnă că nu e creștin de loc. Asemenea oameni sunt copiii diavolului, purtând numele lui Hristos. „Căci știți bine că nici un curvar, nici un strical, nici un lacom de avere, care este un închinător la idoli, n'are parte de moștenirea lui Hristos și a lui Dumnezeu”. De ce pune apostolul idolatria alături de aceste păcate? Pentru că acest soi de fiare se închină lor înșiși. Ce-i pasă lui dacă frânge inima celorlalți? Ce-i pasă lui, dacă ruinează vieți tinere, dacă distruge familii? El trebuie să-și îndeplinească poftele lui josnice. E de neînțeles ca un asemenea om să se mai numească creștin.

„Să nu vă întovărășiți deloc cu ei”. Cineva poate să se roage pentru ei, dar să nu aibe tovărășie cu ei. Să-i facem să înțeleagă că sunt necurați până când își vor mărturisi păcatele și vor da dovadă, prin viața lor, că s'au lepădat de ele.

Dacă cineva însetează

(Urmare din pagina 6-a)

viață? În calitate de om ocupat, îmi dați voie să-mi spun părerea. Cunosc greutățile muncii și șognotul vieții tot așa de bine ca cei mai mulți oameni, dar, unindu-mi glasul cu sute de bărbați și femei, cari sunt de față, pot cânta spre lauda lui Dumnezeu:

„Auzii chemarea lui Isus:
Cel ostelit vină!
La Mine-ți trec durerile,
Te scap de sarcină.

Și am venit pe cum eram
Bolnav, sărac și ostelit,
Și El de toate m'a săpat
Odihnă, pace mi-a cinstit”.

Primul pas e să vii la Isus Hristos, amintindu-ți că El a murit pentru păcatele noastre și prin jertfa Sa depe Calvar primim iertare.

Dreptatea și crucea

Zilele trecute, trecând pe stradă, am văzut statuia dreptății. Statuia, după cum știți, este legată la ochi. Într-o mână ține sabia, iar în cealaltă un cântar. Atunci m'am gândit la dreptatea lui Dumnezeu. Cum poate El să fie drept și totuși facă drept pe păcătos? Atunci, privind din nou la statuie, am văzut la spatele și deasupra ei, crucea de aur dela catedrala Sf. Pavel, care strălucea în bătaia razelor soarelui ce apunea. Și-am înțeles cum a lucrat Dumnezeu. Acolo, la Golgota, se ridică crucea lui Hristos, unde păcătosul poate întâlni pe Dumnezeu și poate primi pace. Apoi, fiecărei inimi, care a fost curățită prin sângele lui Isus, Dumnezeu îi împarte Duhul Sfânt. „Un izvor de apă în noi”. Aici e secretul vieții creștine. Duhul Sfânt, locuind în cei credincioși, face toate lucrurile cu putință. Dacă trupul tău e un templu al Duhului Sfânt, dacă în tine locuiește o perscană Atotputernică, atunci poți face totul.

În vechime, dacă o cetate avea o fântână înlăuntrul ei, era asigurată, dar, dacă fântâna era afară de zidul cetății și dușmanul știa lucrul acesta, cetatea putea fi ușor cucerită.

Creștinul are în el „un izvor de apă”. Nici un dușman nu poate să-l nimicească sau să-l facă să se predea. Creștinul este de neînving, atunci când are în el iz-

vorul de apă, Duhul Sfânt.

Dați-mi voie să subliniez acest adevăr încă odată pentru că aici de față pot fi unii creștini oboșiți, cari sunt descurajați și înfrânți și cari sunt dornici să cunoască secretul vieții biruitoare. Dar aceasta nu e ceva ce poate fi câștigat prin silințele noastre, prin înfrânarea și prin împlinirea datoriilor către biserică. Atunci, care e mijlocul? El se găsește în câteva cuvinte: „Un izvor de apă în el”. Duhul Sfânt care locuiește în credincios, acesta e secretul. Mi-am predat viața lui Hristos și am primit Duhul Sfânt în inima mea. Sunt plin de Duhul Sfânt, am o viață curată, un izvor de apă în mine, de unde beau neîncetat.

Pe coasta de sud a Angliei este o fântână, care stă așa de aproape de mare și așa de jos încât, când vin valurile fluxului, o acopere. Fântâna e acoperită de două eri pe zi de valuri. Cum se face că apa din fântână rămâne tot așa de proaspătă și de curată? Pentrucă are izvorul sus în munți. E un izvor de apă limpede și bună, de unde fântâna este alimentată neîncetat.

Cum poate fi păstrată viața de creștin? Cum se poate ca, printre toate ispitele și murdăriile acestei lumi, creștinul să rămână, curat, bun și iubitor? Este un izvor neseccat care coboară din înălțimile cerești în viața creștinilor, păzindu-i de valurile răutăților lumii, întărindu-i în orele de încercare și umplându-i de iubirea lui Hristos. Aceasta nu e o teorie, ci e faptul cel mai experimentat din lume. Să fii plin de Duhul Sfânt înseamnă să ai roada Duhului Sfânt și aceasta stă la îndemâna oricărui creștin. Nu putem avea toate darurile. Mulți din noi nu putem fi niciodată mari vorbitori, nu putem fi oameni mari de stat, nici îndemânatici în toate lucrurile. Dar putem fi și trebuie să fim curăți, iubitori, făcători de pace și plini de bucuria cerească. Pentrucă în noi locuiește Duhul Sfânt, care e un izvor de apă vie ce ne curățește și împlinește toate lipsurile noastre.

Rezultatul — binecuvântarea pentru alții

Al patrulea cuvânt din textul

nostru este: „În inima lui curge râuri de apă vie”. Nu mai un izvor de apă, ci de binecuvântări vor curge spre fericirea altora. Izvorul preface în râu, cu alte cuvinte vorul se revarsă, pentrucă creștină nu e nici odată egă. Ea e întotdeauna în slujbă. Cei ce ascultă de Domnul înțelege această figură de vor. „Cine crede în Mine, din ma lui vor izvorii râuri de vie”. Odată am văzut coasta munte, plină de vii. Din m spre vii curgea la vale un La intrare în vii, el era împ în diferite râulețe și acest mici pârâie până ce într coastă cu vii era udată. Râu acesta se jertfea în între pentru aceste vii. Ați prins înțelesul cuvintelor Domnului? Această lume e pentru mulțime și seacă. Vrei să fii un râu binecuvântare pentru Domnul?

Aceasta e viața care se revarsă și care trebuie să fie experimentată de fiecare creștin.

Sper că mulți din voi veți în seara asta: Aș dori să ați viață plină de bucurie și binecuvântare. Ce trebuie să faceți? Punsul stă în cuvintele Domnului Isus: „Cine crede în Mine, în seara asta va fi în viață”. Ce înseamnă a crede? E un fapt mare. Cel mai mare lucru pe care cineva poate să-l facă în seara asta e să credă pe Hristos. Înseamnă să ne predăm pe noi înșelii, să-L recunoaștem pe El și numai pe El, ca singurul Mântuitor și Domn, — înseamnă să ne predăm. Eu nu pot crede în Mine dacă am ceva împotriva ei. Trebuie să fie o perfectă vărășie între Isus și noi. Trebuie să plină supunere voinței și poruncilor lui Isus. A crede înseamnă să ascultare.

Și, la încheierea acestui viciu, vă întreb care este punsul vostru la cuvintele Domnului nostru. „Cel care crede în Mine”. Eu nu pot răspunde pentru voi. Dar pot răspunde pentru mine și o fac cu bucurie

Doamne, Eu însetez,
Eu vin,
Eu cred,
Eu beau.

Să curgă din mine râuri de apă vie!